

УДК 821.161.2-31
С 88

Тетяна Стрижевська

С 88 Цього літа в Барселоні [Текст] : повість / Тетяна Стрижевська. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 296 с.

ISBN 978-966-448-498-2

Діана та її шкільні друзі вирішили: щойно в когось із їхньої четвірки з'явиться власна автівка — вони гайнуть на ній через усю Європу до Барси... Гулятимуть до ночі, питимуть сангрію, танцюватимуть сальсу на міській площі, зустрічатимуть світанки на пляжі... Звучить як пісня! І ось — вони студенти першого курсу, і давня мрія нарешті стає можливою. Все продумано до деталей! Що може піти не за планом? Усе! Спершу стається несподівана перестановка — замість надійного старого друга з ними іде незнайомий норовливий красунчик... Далі — тримайтесь міцно! Крадіжка. Поліція. Ночівля просто неба. Шпиталь. Секрети, які неодмінно вийдуть назовні. Чи витримає всі ці випробування їхня дружба? Читайте у цій романтичній роуд-історії української письменниці Тетяни Стрижевської.

УДК 821.161.2-31

© Тетяна Стрижевська, текст, 2025
© Оксана Драчковська,
обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева, 2025

ISBN 978-966-448-498-2

Усі права застережено

Ця подорож до Барселони мала стати незабутньою. Ми з друзями так давно про неї мріяли! Нам уявлялись інстаграмні локації на Рамбл і Барселонеті, тепле, як чай, море, безсонні ночі й запаморочливі світанки, смакові спокуси на кожному кроці — всі ці тапаси, тартильї, чуриси!

Але ось я в лікарні — іспанською «urgencias». Медсестра в білих кроксах і медичному костюмі-двійці набирає води з кулера; новоприбулий пацієнт стогне, поки його перекладають на носі; пахне до запаморочення ненависними антисептиками. Я стою в переповненій почекальні і намагаюся збагнути, КОЛИ У ЦІЙ ПОДОРОЖІ ВСЕ ПІШЛО ШКЕРЕБЕРТЬ?

Коли ми щодуху мчали сюди в таксі і ледь не потрапили в аварію?

Коли мама закинула мені, що я втратила здоровий глузд?

Коли відбувалося пограбування у стилі Девіда Копперфілда?

Коли назовні виринули секрети — і те, що я вважала непорушним, нещадно затріщало по швах?

Ні-ні! Це сталося значно раніше, ще в Києві. Всесвіт уже тоді надсилав мені виразні сигнали й натяки. Хіба що не волав у вухо: «Діано, зупинись!». А може, й волав. Але я однак усе вперто проігнорувала! Як три мавпочки, я лишалася німа, глуха і сліпа до всіх застережень.

Я втовкмачила собі в голову, що ця ПОДОРОЖ необхідна мені, як повітря. Що в ній я зможу стати іншою версією себе — цікавішою, сміливішою, розкутішою. Хай не відвертою Вікторін Мерен зі «Сніданку на траві» та «Олімпії», не загадковою Джокондою чи таємничою дівчиною з перловою сережкою, але бодай якимсь кубічним полотном, яке треба добряче роздивитися, щоб збагнути. Далєбі, ну не лишатися ж усе життя реалістичним портретом — нудним і нічим не примітним — повз такі в музейних залах завжди проходять швидко, навіть не зупиняючись! А саме такою я себе вважала. І, що гірше, такою вважали мене інші. Якось ми з друзями сиділи в піцерії і грали в гру — підбирали один-єдиний прикметник до кожного з нас. Юльцю всі назвали яскравою. Костя — веселим. Святка — надійним. Мене ж — правильною. Правильною! Ще й зауважили, що це не образа, а комплімент. Я закивала, але було гірко до сліз. Для мене це прозвучало майже як «зануда».

Я мусила це змінити. І зробила ставку на подорож до Барселони. Адже мандри змінюють людей, чи не так? Я щиро вірила, що в цій подорожі зі мною станеться

щось дійсно прекрасне. Любов, нові відкриття, вихід за власні межі.

Я так захопилася цією ідеєю, що прогавила всі підказки Всесвіту... І подорож мрії доволі скоро обернулася справжньою катастрофою.

Але, мабуть, варто розповісти про все від початку.

Як зараз пам'ятаю: ми вчотирьох сиділи на підлозі під кабінетом фізики, не надто переймаючись чистотою рудого паркету, вчитель запізнався, ми були достобіса стомленими — всі посилено готувалися до ЗНО: хтось самотужки, хтось із репетитором, але однак це була каторга.

«Якби в когось із нас була машина, було б прикольно гайнути через усю Європу до Барси», — зненацька мовив Свят.

Подорож до Барселони... Від цієї ідеї нам запахло морем, сіллю і свободою.

«Уявіть, цілий день лежатимемо на пляжі і не думатимемо про жодні тестування», — мріяв уголос Свят.

«І питимемо в пляжних барах прохолодні коктейлі у спітнілих склянках із соломинками-парасольками, а берегом прогулюватимуться розкішні дівчата в бікіні», — мрійливо протягнув Кость.

«А я познайомлюся з гарячим мачо і нарешті матиму розмовну практику з носієм мови», — додала Юльця.

«А я побачу знаменитий храм-довгобуд Саграда Фамілія і картини Пікассо», — сказала я. Може, не сказала, а тільки подумала. Бо Кость тут же почав присікуватися до Юлі, яку таку практику вона матиме з іспанцем. Звична для нього манера спілкування — все будувати навколо сексуальних тем.

Утім, ми чудово розуміли, що поки що це неможливо — бодай тому, що ніхто з нас не мав автівки. Але того похмурого дня, сидючи на підлозі в турецьких позах під кабінетом фізики, ми, четверо найкращих шкільних друзів, запряглися: за першої-ліпшої нагоди ми здійснимо цю мрію.

Останнє шкільне літо було напруженим. ЗНО. Подача документів у виші. Випускний. Нервово очікування результатів. Липке розуміння того, що так, як було колись, вже ніколи не буде...

«Ми усі розбіжимося...», як співається у культовій пісні «Вона». Так сталося і з нами. Ми всі розбіглися по різних вишах. Кость вступив до будівельного, Свят — до КПІ, Юльця — на юридичний факультет Шевченка, а я — до академії образотворчого мистецтва.

У всіх почалося нове життя. Кость одразу став своїм серед студентів, у нього така вдача — легко з усіма знаходить спільну мову. Свят багатьох своїх одногрупників

знав іще з підготовчих курсів. Юльця якийсь час пильно придивлялася до нового оточення, втім, невдовзі розслабилася й обзавелася новими подружками. Хтось, тобто я, впоралася найгірше. Утім, це було прогнозовано. Хрестоматійна інтровертка, я вся нервово сіпаюся, мої руки пітніють, а язик стає дерев'яним, коли треба знайомитися з новими людьми й обмінюватися з ними репліками, довгими за банальне: «Привіт!». У ці моменти з мене можна писати будь-який сюжет із бездиханним тілом на смертному одрі.

Про подорож до Барселони ніхто не згадував. Усіх поглинуло нове життя: лекції, конспекти, підготовка до семінарів, посиденьки в гуртожитках, вечірки, нічні клуби... Але потім, у листопаді, в Костика з'явилося власне авто. Тато купив йому вживаний джип, щоб Кость нарешті перестав запізнюватися на пари.

Кость постійно вихвалявся машиною. Навіть на аватарку поставив селфі на її фоні. Від природи шалопут, Кость виявив тут неабияку організованість — ніколи не забував її заправляти, мив-полірував до блиску, залишав тільки на платній парковці, а дверцята відчиняв так обережно, наче клав новонародженого до люльки.

Коли Кость уперше віз нас у середмістя — ми вирішили в неділю прогулятися Володимирською гіркою, — то аж надимався від гордості. Він сипав і сипав компліментами автівці: «Хочете послухати, як вона “ричить”? У неї такий приємний утробний звук!», «Помітили, як

вона легко обігнала того слоупока?!», «Це ви ще не бачили її на трасі! Вона — просто гепард!».

Ми з розумінням поставилися до нового Костиного краша — машини. Він, зрештою, давно про неї мріяв. Як я — про мандрівку Європою. Думка про подорож із друзями — з тими, кого я давно знаю, з ким можна розслабитися і просто бути собою, — допомагала мені триматися в перші стресові місяці в академії, де я почувалася чужою та самотньою...

Але чому ніхто не згадує про Барселону? Про море, паелью, пляж? Невже всі забули?

Я вкраяла хвилику, коли Кость нарешті не торохкотів про машину (це трапилося аж у центрі), і спитала грайливо, так, наче між іншим:

— Так, машина вже є! То коли гайнемо в Барсу?

Голос мій звучав безтурботно, наскільки це можливо, а сама я майже не дихала, чекаючи на їхню реакцію. Дуже боялася, що друзі забули й думати про це і, як завжди, тільки одна я надала значення пустопорожнім обіцянкам. Мало хто що обіцяє! Я, наприклад, щоранку — що лягатиму спати вчасно й не читатиму до ночі. Юльця — що знайде у своєму напруженому графіку місце для улюблених танців, але це доволі складно, коли ти вчишся на юриста, займаєшся тенісом і вивчаєш іспанську. Святик — що не тулитиме англійські фразочки де треба і де не треба, а Кость — що перестане запізнюватися (каже для годиться, але на що завгодно закладаюся: йому насправді навіть не соромно).

На щастя, Свят не страждав на амнезію.

— А й справді! Пазл нарешті склався! Тачка є, ми є! Лишилося обрати дату! Ану, бігом усі, крім Кості, бо він за кермом, взяли телефони й поставили помітки в гугл-календарі! Липень чи серпень наступного року? Краще серпень! Це місяць нашого бомбезного відпочинку в Європі! Так собі і запишіть!

Я полегшено видихнула. Отже, Святик у ділі. Я, позаяк першою про це згадала, теж. Кость без вагань погодився. Йому кортіло показати нам, яка його машина вправна на трасі.

Останньою озвалася Юльця. Вона голосно видихнула і доволі кислим голосом відповіла:

— Мої батьки планували на це літо Таїланд... Я не знаю, як їм відмовити...

У мене всередині все обірвалося... Ну дійсно, Все-світе, як же без цього?! Занадто легко все склалося. А так не буває! Мав же хтось зіскочити!

Свят аж завовтузився по шкіряному сидінні.

— Ми були першими, Юль! — вигукнув він. — Ми всі четверо запланували поїхати в Барселону ще в школі! Це, можна сказати, *our dream*. І на що ти хочеш нас проміняти? На нудний лінивий відпочинок зі своїми старими? Ми вже студенти! Настав час творити власну історію! — Свят не здавався. Він узагалі не з тих, хто легко відступає. — Ти тільки уяви: ми вкриємося золотистою засмагою, як античні боги, питимемо сангрію і до ночі танцюватимемо сальсу!